

Το Προπατορικό αμάρτημα. (Βλαδίμηρου Λόσκυ)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Εισαγωγή:

Το πρόβλημα του κακού είναι βασικά Χριστιανικό. Για ένα απροκατάληπτο άθεο, το κακό είναι απλώς μια όψη του παράλογου. Για ένα τυφλό άθεο, το κακό είναι το πρόσκαιρο αποτέλεσμα μιας ατελούς ακόμη οργάνωσης της κοινωνίας και του σύμπαντος. Σε μια μονιστική μεταφυσική, το κακό χαρακτηρίζει κατ' ανάγκη το δημιούργημα σαν κάτι χωριστό από το Θεό· αλλά τότε αυτό είναι απλώς μια ψευδαίσθηση. Σε μια δυϊστική (διαρχική) μεταφυσική, το κακό είναι ακόμα το κάτι «άλλο», ενυπόστατο ή αρχέγονο κακό, αλλά τόσο αιώνιο όσο και ο Θεός. Έτσι το κακό σαν πρόβλημα πηγάζει κατ' ανάγκη από το Χριστιανισμό. Πώς τότε να το ερμηνεύσουμε σ' ένα κόσμο που δημιουργήθηκε από το Θεό, σ' ένα δράμα στο οποίο η δημιουργία εμφανίζεται πραγματικά καλή; Και αν ακόμα θεωρήσουμε την ανθρώπινη ελευθερία σαν κάτι που αντιτίθεται στο θείο σχέδιο, δεν μπορούμε να

αποφύγουμε το ερώτημα: τί είναι κακό;

Όμως το ερώτημα τίθεται κακώς, διότι εξυπακούει ότι το κακό είναι «κάτι». Όταν το ακούει αυτό κάποιος παρασύρεται στο να διακρίνει στο κακό κάποια ουσία, την «αρχή του κακού», τον «αντί-Θεό» των Μανιχαίων. Το σύμπαν τότε εμφανίζεται σαν μια «αμφισβητούμενη περιοχή» ανάμεσα σ' ένα καλό Θεό και ένα κακό Θεό, η αφθονία του και η ποικιλία του σαν ένα παιγνίδισμα φωτός και σκιάς, που εκπηγάξει από τη διαμάχη αυτών των δύο αρχών. [\(περισσότερα...\)](#)